

Mitt Vitnesbyrd.

Hei, jeg heter Torstein Tveit og arbeider for tiden som forkynner innen Ungdom I Oppdrag utsendt fra Salem Misjonsmenighet i Kristiansand. Jeg vil gjennom dette vitnesbyrdet forsøke å dra noen større linjer gjennom det som har vært med å forme meg til den jeg er i dag. Mitt hovedfokus i forkynnelse er identitet. Hvorfor jeg er den jeg er i dag, er å se i fotsporene som jeg har satt de siste førti årene av mitt liv. Søren Kierkegaard sa følgende om livet: livet må leves forlengs, men forstås baklengs. Derfor skal jeg fortelle en del av min historie for å gi deg et lite innblikk i hvorfor jeg tenker og skriver som jeg gjør.

Jeg har vokst opp i en kristen familie med kristne foreldre. Jeg er minst av tre søsken. Min morfar og bestefar var begge forkynnere. Min oldefar og sannsynligvis tipp oldefar var også forkynnere. Det vil si at jeg har en lang kristen tradisjon og arv i min familie. Det er jeg veldig takknemlig og glad for. Mine foreldre gav meg en kristen oppdragelse og gav meg trygge og gode verdier og kvaliteter å bygge livet på. De har begge vært til stede og støttende i min oppvekst og lært meg mye om trofasthet og overgivelse.

Jeg har alltid vært glad i idrett og helt fra barneskolen var idrett en stor del av hva jeg trivdes med å holde på med. Jeg var med på ulike idretter men bestemte meg i 12 års alderen å spille håndball som min første prioritering. Håndballen tok mer og mer tid og jeg trente etter hvert 5 og 6 ganger i uken i tillegg til kamper. Det vil si at jeg ikke trengte å tenke så mye på fritidssysler☺! Jeg spilte på øverste nivå med håndball i Kristiansand Idrettsforening og gjorde det på mange måter bra med idretten. Men, jeg gikk samtidig med en tydelig kall i livet til å fortelle om Jesus. På ulike tidspunkter gjennom oppveksten hadde jeg erfaringer med Gud og Den Hellige Ånd. Jeg husker jeg lyttet til kristen musikk hjemme i barndomshjemmet og at jeg ofte opplevde et sterkt Guds nærvær gjennom dette. En gang jeg hadde spilt en håndball kamp som 13 åring så opplevde jeg det samme på vei hjem i bilen. Faren til en av guttene jeg spilte håndball med, satte på kristen musikk og jeg husker enda hvordan Gud plutselig kom veldig nær. Guds kall til å forkynne har alltid vært der, men det gikk noen år før jeg forstod dette kallet. I militæret endte jeg opp som feltprest assistent på Evjemoen og arbeidet der i militærleiren. Dette var kanskje min første opplevelse av å være i en tjeneste på heltid for Gud. Men, jeg hadde ikke noen erfaring med å forkynne eller å dele Guds Ord. Jeg ble valgt som tillitsmann i troppen og fungerte som hovedtillitsmann i leiren for en periode mens jeg tjenestegjorde i militæret. Jeg endte ofte opp i en leder funksjon både gjennom idretten og ulike sammenhenger.

I 1989 så skjedde en stor forandring i livet mitt. Jeg avsluttet et forhold med ei jente som jeg hadde vært sammen med i flere år og sluttet med håndball som hadde vært en stor og viktig del av livet mitt. Jeg fikk mitt første sterke møte med Gud i tiden på Bildøy Bibelskole. Når jeg kom til skolen hadde jeg store magesmerter som ikke ville gi seg. Etter noen måneder var det noen lærere som salvet meg og ba om helbredelse. Det endte med en meget sterk opplevelse av Den Hellige Ånd som helbredet både min fysiske smerte og min indre smerte. Aldri hadde jeg opplevd Gud så intim og nær som den gangen. Det skjedde noe viktig denne ettermiddagen. Gud hadde vist seg for meg som en personlig og intim Gud som gav seg til kjenne veldig konkret.

De neste to årene fra 1990 til 92 arbeidet jeg med evangelisering i Sandnes gjennom Vestlandske Indremisjon og Fredheim Bedehus. Etter å ha vandret rundt i gatene og opplevd

at jeg brukte mye tid på samtaler som ofte endte opp i diskusjoner, så begynte jeg å be Gud om å vise meg hvem som var klar for å samtale om Gud.

Noen av de eldste i menigheten la hendene sine på meg og ba om at jeg skulle få gaven til å forstå de åndelige dimensjonene på en ny måte og at jeg skulle vokse i gaven som evangelist. Begge disse gavene bekreftet Gud de neste årene. Disse to årene var veldig positive og jeg fikk være med på å lede mennesker til tro på Jesus gjennom en kristen nattcafé som het Ambassaden. Jeg erfarte at Gud ved Den Hellige Ånd begynte å lede meg på en ny og personlig måte gjennom evangeliseringen. I denne perioden reiste jeg også litt med Indre Sjømannsmisjon som forkynner og underviste i ulike sammenhenger.

Siden hadde jeg lyst til å utvikle meg mer og å få mer utdanning, så høsten 1992 begynte jeg på en pastor utdanning på Ansgarskolen i Kristiansand. Jeg trivdes godt med studiet og miljøet og opplevde at Gud var med i det jeg gjorde. I tillegg til å være student, så var jeg også engasjert med forkynnelse og ulike arrangementer. Jeg underviste også i evangelisering i 1993/94 for studenter som ønsket å lære mer om evangelisering. Det siste jeg husker av denne undervisningen våren 1994 var at jeg avsluttet med ordene: Rydd en vei i menneskers hjerte for Gud. Etter at jeg hadde undervist dette så hadde jeg ikke mer å si. Det var en rar opplevelse.

Gjennom hele 1993/94 hadde jeg bedt til Gud en frimodig bønn: *Ta meg inn i det usynlige, jeg vil se det jeg ikke kan se, jeg vil forstå det jeg ikke kan forstå. Hvorfor skjer det ikke mer Gud, jeg leser om tegn, under og kraft men jeg ser det ikke! Hvorfor skjer det ikke mer! Jeg finnes ikke redd Gud, ta meg inn i det usynlige!* Denne bønnen ba jeg ofte og jeg fastet regelmessig om å få erfare dette i livet mitt. Jeg tenkte ikke så mye på hva konsekvensene kunne bli, men jeg var desperat etter å se forandring! Litt etter litt så skjedde det noe som jeg ikke skjønnte så mye av selv. Jeg hadde høyt tempo og var aktiv på alle fronter sosialt, menigheten, i forkynnelse og arrangementer. Litt og litt ble jeg veldig utslitt og kjente at jeg ikke lenger hadde overskudd og kraft til å leve slik som jeg hadde gjort. Jeg forkorter en del på vitnesbyrdet slik at det ikke blir for langt, men det som skjedde videre var at jeg mistet alt jeg hadde av overskudd og ble helt utslitt. Jeg husker jeg hørte på en tale av Egil Svartdal sommeren 94 hvor han talte over: Rydd en kongsvei for vår Gud! Talen ble veldig personlig fordi jeg opplevde at det var nettopp det Gud hadde kalt meg til. Men, nå var jeg helt utslitt og opplevde at jeg ikke hadde krefter igjen til noe som helst.

Våren 1994 ble innledningen på to svært vanskelige år fra 1994 til 1996. Det var ulike omstendigheter som førte til at jeg fikk en tøff og vanskelig periode. Et av forholdene var at jeg endte i en samtale med en mann som skulle veilede meg gi sjelesorg og hjelp. Jeg kjente ikke personen personlig, men hadde fått han anbefalt av en menighetsleder som jeg hadde tillit til. Denne personen hadde åndelige gaver og kunne fortelle meg ting som jeg ikke hadde fortalt han. Jeg tenkte fort at han måtte være en Guds mann og at det viktig å lytte til hva han har å si. Men, det er ikke alltid at overnaturlig innsikt og åpenbaring er det samme som at det kommer fra Gud. Denne mannen var ikke ledet av Gud, og påførte meg store lidelser. Han mente jeg var besatt av demoner og ville kaste disse ut. Jeg var helt sikker t under en demonisk innflytelse gjennom det jeg hadde gjennomgått, men at jeg skulle være besatt av demoner syntes jeg var veldig underlig. Derfor sa jeg at jeg trengte å samtale med noen om dette. Da svarte han: *Hvis du samtaler med noen om våre samtaler så vil jeg bruke alt du har sagt i sjelesorg mot deg, og i tillegg så vil du ikke bli i stand til å bli fri fra de siste demonene du har igjen i livet ditt.* På en måte skjønnte jeg at det ikke var Gud, men samtidig så var jeg så utslitt at jeg ikke klarte å tenke klart.

Jeg trodde jeg var besatt de neste 9 måneder og opplevde også en sterk demonisk innflytelse fordi jeg trodde på løggen om at jeg var besatt. Jeg forsøkte å faste selv slik at jeg kunne bli fri, men opplevde etter hvert at jeg brøt sammen og trengte hjelp for å komme videre. Jeg ønsket å dø gjennom denne perioden og søkte også å ta livet mitt noen ganger. En gang krasjet jeg med bilen og fikk bilen kondemnert og ødelagt, men jeg var like hel. Dette var høsten 94. Jeg husker det veldig godt. Jeg var uskadd og løp inn i skogen der hvor bilen hadde krasjet og ønsket å dø for forsvinne fra denne verden. Men, mitt i dette så hørte jeg tydelig at Guds Ånd talte til meg: Rydd en vei for meg, Rydd en kongsvei for meg! Jeg husker at jeg var så sint og svarte fort at jeg holder på å tørne gal og alt er gått i stykker og du kaller meg til å rydde en vei for deg! Hva mener du med det! Jeg hadde ikke kontroll overhode, men Gud hadde heldigvis kontroll og var hos meg. Gjennom de to årene erfarte jeg at Gud var nær av og til, men som oftest var det et mørke og en forferdelig vond tid.

Jeg ble innlagt på psykiatrisk sykehus for en måned høsten 1994, men dette hjalp meg ikke noe i forhold til mine problemer, det gav bare fysisk hvile. Det var først da jeg begynte å samtale med Sven Bekkelund, en privat praktiserende lege som er kristen og som var i stand til å veilede meg ut av situasjonen jeg hadde havnet i. Han ble en person som Gud brukte til å føre meg ut av det mørket jeg hadde viklet meg inn i.

Jeg skal forsøke å avslutte mitt vitnesbyrd for denne perioden og snakke litt om sommeren 1996. Sommeren 96 var det mye som skjedde og som kom på plass i livet mitt. En av de store kampene jeg hadde kjent på gjennom de to årene var: Er jeg en synder eller er jeg rettferdig? Jeg kjempet mye med synden og tenkte at jeg ikke var alvorlig nok eller at jeg aldri ville kunne bli fri fra synd. Men, det skjedde mange ting i denne prosessen som Gud hadde meg i. Det er spesielt fire områder jeg vil nevne som Gud luket bort fra livet mitt gjennom disse årene.

1. Prestasjon – Jeg hadde vokst opp med å lykkes i mange av de tingene jeg gjorde. Jeg var dyktig i idrett og endte opp som leder i militæret. Når jeg senere begynte å tjene Gud så merket jeg at Gud kalte meg til å gå foran også her. Uten at jeg skjønnte det selv så hadde jeg begynt å tenke at det var på grunn av min disiplin og min overgivelse at ting gikk så bra. Hvis jeg bare arbeider hardt nok og er overgitt så går ting bra og fungerer. Ettersom jeg var blitt vant med å prestere, så hadde jeg overført denne dimensjonen inn i Guds livet og Guds rike. Gud talte tydelig til meg om at prestasjon ikke har noe å gjøre med Guds rike. Det handler ikke om hva jeg kan eller ikke kan prestere, men hva Jesus har prestert og presterer. Denne leksen lærte jeg på dypet i livet mitt, og til og med den dag i dag, så liker jeg ikke å konkurrere. Jeg syntes det er gøy å leke og ha det gøy, men når det blir viktig å vinne i idrett eller spill, så melder jeg meg litt ut. Ikke fordi jeg tror at alle skal ha det slik, men personlig så er dette en side som Gud har talt til meg om. Hvis det blir for viktig for noen å vinne, så er det ok for meg at de vinner. Identiteten vi har i Gud, må aldri byttes ut med et jag etter en prestasjonsverdi som forgår og som bare er midlertidig. Men, som du kan lese mer om siden, så tror jeg at vi skal bruke fullt ut de talenter vi har fått av Gud og bli flinke og dyktige! Gud fryder seg når vi lykkes, men vi skal bare unngå å ha vår trygghet eller identitet i hva vi gjør eller presterer.
2. Perfeksjonisme – Er det andre området hvor Gud talte til meg om. Guds rike handler ikke om perfeksjonisme. Gud er perfekt, men han er ingen perfeksjonist! Med det så mener jeg at Guds rike er et nåde rike, hvor alle som vil være en del av Guds rike får være med uten opptakskrav. Jeg hadde gjennom mitt liv bygget meg opp en tanke om

at det var viktig å lykkes også i arbeidet med Guds rike. Derfor var det viktig at ting ble gjennomført på en skikkelig måte. Jeg hadde ubevisst bygd meg opp tanker om hvordan vi skulle overgi oss til Gud, og hadde sterke krav til meg selv og andre. Dette førte til at jeg ikke var flink til å hvile. Når ting gikk litt galt eller ikke ble gjennomført på en bra måte, så kunne jeg ta det personlig og tenke at Gud også sikkert var skuffet. På denne måten så overførte jeg mine egne tanker om Gud både til meg selv og andre. Jeg levde med et stort alvor og overgivelse og var opptatt av ting skulle fungere og gå bra. Gud talte tydelig til meg om dette. Gud er ingen perfeksjonist, selv om han er perfekt. Nettopp fordi han har kontroll og er perfekt, så er det ok at vi ikke trenger å ha kontroll og å fremstå som perfekte. I Gud så har vi alt vi trenger og behøver både for dette livet og for det som kommer.

3. Prestisje – Jeg var opptatt av at ting skulle fungere. Som du ser så er det en sammenheng mellom de tre P ene som jeg har nevnt nå. Prestasjon fokus fører ofte til perfeksjonisme og perfeksjonisme fører gjerne til prestisje. Uten å tenke det og være bevisst så var alle disse tre dimensjonene kommet seg godt inn i livet mitt. Jeg ble opptatt med at andre kristen måtte være overgitt og hengitte til Jesus. Mye av min lengsel handlet om å se Guds rike komme. Jeg fikk også se mye av Guds rike gjennom disse årene, men jeg hadde blandet inn mye av mine egne tanker om hvordan Guds rike fungerte. Gud ser heldigvis til hjerte, og hørte min bønn som jeg hadde bedt om å få se og å forstå mer av det jeg ikke kunne se.
4. Jag – Den siste dimensjonen som Gud tok fra meg var jaget som jeg hadde hatt i livet mitt. Jeg var vant til høyt tempo gjennom idrett og lederverv. Det ble viktig at jeg var effektiv og rasjonell i det som jeg gjorde. Gud talte veldig tydelig også inn i dette området. Den som tror haster ikke, sier Guds Ord. Jeg måtte lære meg av med jaget, og lære meg å hvile i at Gud har kontroll og timing på det Han gjør og at jeg ikke trenger å ha det.

Kanskje er det noen områder du selv kan gjenkjenne i ditt eget liv av disse områdene jeg har nevnt. Du kan kanskje stoppe opp litt og spørre Gud om det er noen av disse områdene som du trenger å overgi til Gud igjen. Prestasjon, perfeksjonisme, prestisje og jag. Guds rike består av rettferdighet, glede og fred. Guds rike er et nåde rike. Hva er det vi har gjort det om til eller gjør det om til noen ganger?

Det siste jeg vil dele gjennom mitt vitnesbyrd er to hendelser som begge ble veldig viktige og for meg. Den ene opplevelsen var et syn jeg fikk mens jeg danset på stuegulvet i mitt barndomshjem. Det var et underlig syn. Jeg så først akkurat som en slik gammeldags vektskål med to armer som gikk ut til hver side. På den ene siden sto ”herlighetsteologer” som forkynte at livet er bare herlig, du kan få alt du ønsker deg, både flotte biler, hus og båt. Bare bekjenn det ut og du skal få det. Og akkurat som de bekjente ut dette så var liksom tyngdepunktet hos dem og Gud var nær hos dem. På den andre siden av vekten sto ”elendighetsteologene” som forkynte at vi er noen arme syndige mennesker som ikke skal tenke for høye tanker om oss selv. Og rett som de pratet så kom tyngdepunktet over på deres side. Slik stod de og argumenterte for sine standpunkter mens vekten gikk litt frem og tilbake. Så, plutselig så gikk vekten over på nullpunktet. Og vekten forvandlet seg til et kors. Begge partene som hadde vært så påståelige og stae begynte så å vandre inn mot sentrum av korset. Der skinte det et lys også talte Gud gjennom synet: ”Alt jeg gjør, gjør jeg av nåde. Ingen ting av det dere legger til, legger noe til min nåde eller godhet mot dere. Av min nåde er det jeg gjør alt jeg gjør, og var det ikke for min nåde, så gjorde jeg ingenting.”

Denne hendelsen hjalp meg veldig til å tenke rett om Guds nåde. Jeg fikk et veldig konkret bilde og en forståelse av hva Guds nåde innebærer. På en måte så hadde jeg allerede fått lære mye om dette gjennom de to årene som jeg var gått gjennom, men Gud gav meg en visjon for at jeg ikke skulle være i tvil om hvordan han tenker om sin nåde. Gud deler ikke ære med noen, og derfor er alt som Gud gjør knyttet opp ham selv og sin nåde.

Den sterkeste opplevelsen jeg har hatt med Gud fikk jeg på min 29 års dag 1996. Klokken 06.00 på morgenen så våknet jeg av at Den Hellige Ånd talte til meg og sa: "Torstein, jeg elsker deg. Du er dyrebare i mine øyne. Du er min øyensten. Du er vakker." Aldri hadde jeg før opplevd at Gud kunne være så personlig! Rommet jeg lå i ble fylt med en varme så jeg følte jeg var i en badstue, og ble dypt berørt av Guds Ånd. Denne erfaringen var starten på min forståelse av identitet slik som jeg forkynner og underviser om det i dag. Etter denne opplevelsen så gikk det uker og måneder før jeg klarte å forholde meg til andre mennesker på en naturlig måte. Jeg var så berørt og fylt av Guds Ånd at jeg opplevde jeg kunne samtale med Gud på en helt ny måte.

Under denne tiden så opplevde jeg også at Guds Ånd talte til meg og sa følgende: "Gud gjør ikke noe som ikke er svar på bønn." Jeg husker at jeg argumenterte fordi jeg var vant til å høre stemmer og ville derfor ikke bare gi meg når jeg ikke skjønnte meningen. Jeg sa at Gud du er jo i himmelen og alt det som du vil det gjør du uansett. Ditt Ord står fast i himmelen. Men, enda en gang så hørte jeg stemmen si det samme: "Gud gjør ikke noe som ikke er svar på bønn." Også opplevde jeg at Gud talte til meg om at når jeg ba at han kunne få ta meg inn i akkurat det han vil og at jeg ikke var redd og at jeg var villig til å gjøre alt det som skal til, så gav jeg samtidig Gud tillatelse til å handle i og med livet mitt.

Når det er sagt at Gud hører våre bønner, så tror jeg ikke at alt det som jeg gikk gjennom var Guds plan, vilje eller hensikt, men jeg tror Gud brukte alt slik som han ville. Jeg tror Gud tillot meg å vandre inn i lidelser og vanskeligheter for å lære meg om det som jeg desperat ønsket. Uten de to årene som jeg gikk gjennom og også tidligere erfaringer i livet, så ville jeg selvsagt ikke vært der jeg er i dag. Slik er det med hver enkelt av oss. Vår historie forteller oss om hvordan vi er blitt den vi er i dag. Søren Kierkegaard sier at livet må leves forlengs, men forstås baklengs. Slik er det. Jeg er takknemlig for å være et Guds barn. Det er et privilegium å tjene en Gud som er så utrolig stor og som har full kontroll! Selv når vi ikke har kontroll på en eneste ting i livet vårt, så har Gud fremdeles full kontroll. Vi trenger bare å henvende oss til Han, så hører han og svarer oss. Gud er ikke sen til å hjelpe, han ønsker å hjelpe. Han vet timing best, og også når vi sier at Gud ikke ser oss, så ser han oss allikevel og vi må lære oss å vente på han. Når vi lærer oss å ha vårt håp til Gud, så blir vi aldri til skamme! Ingen av dem som tar sin tilflukt til Gud lar han bli til skamme.

Dette er mitt vitnesbyrd slik du får lese det ved denne anledning. Må Gud velsigne deg og vise hvor stor Han er og hvor RIK Han er på nåde for hver den som påkaller HAN! Han er RIK nok for alle dem som påkaller Han.

Salme 86.5:

"For du, Herre, er god og tilgir gjerne. Du er rik på miskunn mot alle dem som påkaller deg."

Takk Jesus, du er trofast mot alle og din nåde varer til evig tid.

Amen